

THRILLER

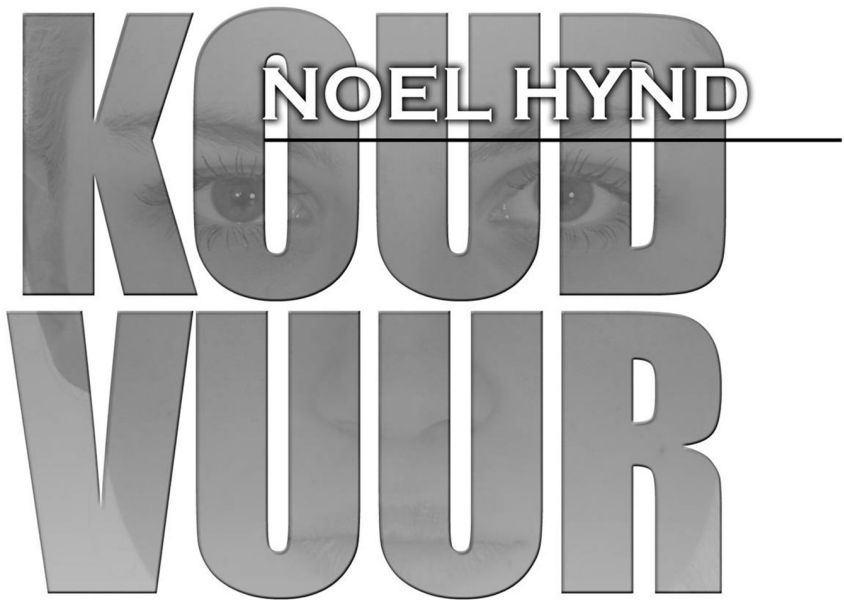
KOUDE WUUR

NOEL HYND

MOZAÏEK

THRILLER

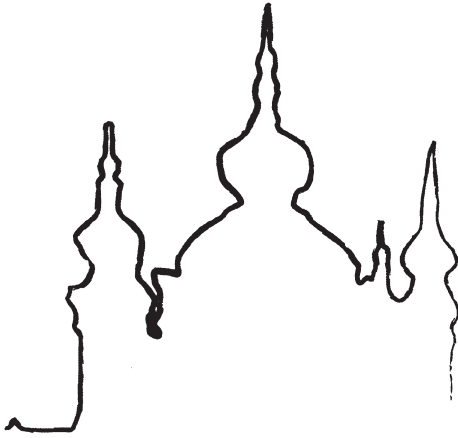

NOEL HYND

KOUD
VUUR

Vertaald door Daniëlle Langerak

Mozaïek, Zoetermeer

DEEL EEN

Een

Daniël nam laat op de avond graag een glas cognac en een sigaar. Daarom vertrok hij elke avond om tien uur, vooral op bitter koude avonden als deze, te voet naar het drukke restaurant op de hoek. Het was vrijdag 2 januari, de tweede dag van het nieuwe jaar. Hij zou niet lang meer in Parijs blijven, dus kon hij maar beter van elke avond genieten. Hij wist zelf niet eens welke avond zijn laatste zou zijn.

Zijn kleine appartement lag aan de Rue du Bourg Tibourg in de wijk Le Marais, niet ver van het Hôtel de Ville, wat geen hotel was, maar het majestueuze stadhuis van Parijs. Deze buurt, het derde en vierde arrondissement op de rechteroever in Parijs, was in de zevende eeuw de exclusiefste buurt van de stad. Twee generaties geleden was hij vervallen tot een armzalige achterbuurt en een van de moeilijkste delen voor de Parijse politie, als die al de moeite nam zich in die wijk te begeven.

Nu was dat allemaal weer veranderd. Tijdens de ambtsperiode van president François Mitterand – een socialist die door critici de ‘laatste Franse koning’ werd genoemd – in de jaren zeventig was de buurt opgeknapt en gerestaureerd. Nu, in het begin van de eenentwintigste eeuw, was het een gezellige wijk geworden en vanwege de galerieën, musea, moderne winkels en restaurants was het een favoriete verblijfplaats van de vele toeristen. Bovendien had de wijk een eigen sfeer; er waren verschillende kleine winkels voor de oudere Joodse inwoners van het gebied, de overlevenden van de Holocaust, en hun nakomelingen.

Daniëls favoriete café, L’étincelle – Frans voor ‘de vonk’ – stond aan het plein tussen de Rue du Bourg Tibourg en de Rue de Rivoli. Dit was niet de toeristische Rue de Rivoli met de winkelgalerijen

aan de ene kant van de Tuilerieën en langs het Louvre, maar het verlengde daarvan, dat uiteindelijk overging in de Rue de Saint-Antoine en rond de Place de la Bastille liep. Hier waren niet veel toeristen.

Daniël sjokte langs het Zuid-Amerikaanse café op de hoek met de langzame aarzelende gang van een oude man. Het was een ongewoon kille nacht, zelfs voor Parijs in januari. Hij trok zijn jas dicht en stapte langs een paar stukken ijs op de grond. Zijn adem kwam als een stoomwolkje uit zijn mond. Het was zes graden onder nul, maar het voelde nog kouder aan. De afgelopen twee weken had hij zich niet geschoren en zijn grijze baard beschermde zijn gezicht tegen de kou. Hij zag eruit als een oude rabbi. Dat was ironisch, maar niet toevallig. Onder de baard zat een priesterboord. Onder de dikke jas zat een zilveren kruis met het lichaam van Christus: het onmiskenbare teken van rooms-katholieken.

Na een paar stappen was Daniël in het restaurant. De Vonk was een toepasselijke naam. Het was een gezellig café met vriendelijk personeel. Een van de serveersters zag hem binnenkomen. Irène. Het was een aantrekkelijk meisje van begin twintig, bijdehand, knap en vriendelijk. Net als de rest van het personeel liep ze haastig door het café in een bruin T-shirt met het logo van het restaurant en een strakke spijkerbroek.

Als hij jonger was geweest, mijmerde hij terwijl hij haar nakeek... en als hij geen priester was geworden...

Geen priester. Hij lachte in zichzelf.

Ze had interessante exotische gelaatstrekken. Daniël kon veel van gezichten aflezen. Hij vermoedde dat ze half Frans en half Algerijns was. Irène deed hem denken aan een Frans-Algerijnse zangeres van wie hij fan was en die Nadiya heette, en aan de Amerikaanse zangeres Norah Jones.

'Bon soir, mon Père,' zei ze.

'Bon soir, Irène,' antwoordde hij.

Hij was hier zo vaak geweest dat hij inmiddels de namen van het personeel kende. Hij trok zijn wollen jas en handschoenen uit en deed zijn sjaal af. Het rook lekker in het restaurant. Daniël genoot van deze weken in Parijs, en dan het meest van dit moment van de dag, waarop hij op een drukke plek zat, genoot van de energie van de jonge mensen om zich heen en rustig kon nadenken.

'Ga maar zitten waar u wilt,' zei ze.

Hij knikte en keek om zich heen. Hij zag de Amerikaanse vrouw alleen aan een tafel zitten. Het geluk lachte hem toe: hij zou deze avond niet alleen doorbrengen. De vorige avond had ze zich aan hem voorgesteld als Rosa. Ze was lerares in het een of ander, of dat beweerde ze in elk geval te zijn. Ze had verteld dat ze single was en openstond voor niet-bedreigend gezelschap als de dag ten einde kwam. Haar achternaam had ze niet genoemd en hij had er ook niet naar gevraagd.

Ze had de afgelopen twee avonden met hem gesproken over filosofie en theologie en leek geen bijbedoelingen te hebben, iets wat Daniël altijd verdacht vond. Ze zou het vast niet erg vinden als hij haar weer gezelschap zou houden. Hij wist in elk geval zeker dat hij de avond graag weer met haar zou doorbrengen. Het was tegenwoordig niet gemakkelijk om een vrouw te vinden die geen bezwaar had tegen sigaren, zeker als die werden gerookt door een priester.

Ze zat vlak bij de deur en glimlachte toen ze hem zag. Hij liep naar haar tafeltje en vroeg: ‘Mag ik erbij komen zitten?’

Ze spraken in het Engels. Zij plat Amerikaans en hij met een Oost-Europees accent. Toen ze hem daarnaar had gevraagd, had hij gezegd dat hij uit Hongarije kwam.

‘Ik ben geboren in Boedapest,’ had hij verteld. ‘Daar hebben mijn ouders tot 1956 gewoond. Toen de Russische tanks het land binnenkwamen, zijn ze naar Engeland gevlucht en van daar naar Canada gereisd.’

‘Waar heb je je priesteropleiding gevolgd?’ had ze gevraagd.

‘In Montreal. Daar heb ik Frans leren spreken.’

Zij had op haar beurt verteld dat ze in Kansas was opgegroeid, maar nu in New York woonde. Hij kende New York goed en ze vertelden elkaar over hun ervaringen.

Zoals altijd vouwde Daniël zijn jas op en legde die netjes op de lege stoel aan hun tafel. Toen ging hij zitten. Irène bracht hem een cognac, liet een schattige glimlach zien en haastte zich toen naar de andere tafels.

‘Heb je echt geen last van de rook van mijn sigaar?’ vroeg Daniël zijn tafelenoot.

‘Helemaal niet.’

Het gesprek kwam gemakkelijk op gang en hij merkte dat haar blik steeds weer van haar Coca-Cola met citroen naar zijn handen ging.

Ook deze avond klonk er muziek en die was zo hard dat ze hun stem moesten verheffen om elkaar te kunnen verstaan. Het was een gezellige herrie. Er werd in verschillende talen gesproken en dan was er nog het geluid van klinkende glazen en bestek op de borden. L'étincelle was een vrolijke tent.

Toen ze een paar minuten hadden zitten praten, zwaaide ze naar een man die het café binnenkwam en om zich heen keek.

‘Hé, dat is een vriend van me,’ zei ze. ‘Hij komt erbij zitten.’

Dat vond Daniël geen goed idee. Hij kon niet zeggen waarom, maar op de een of andere manier wist hij dat het geen goed idee was. Daar had hij een zesde zintuig voor. Hij keek de vreemdeling aan met een blik die een gat in een betonnen muur zou kunnen boren.

Voor Daniël kon protesteren ging de nieuwkomer op de stoel het dichtst bij de deur zitten. Hij had nog niets gezegd, maar Daniël had al gezien dat het een Amerikaan was. Hij zag eruit als een zakenman. Dat wees nog sterker op problemen.

Er volgde een ongemakkelijke stilte. De man keek Daniël ernstig aan. Rosa stelde hen niet aan elkaar voor en dat maakte nog duidelijker dat er problemen zouden komen.

Dat waren al drie aanwijzingen die op moeilijkheden wezen, dus...

‘Wat is er?’ vroeg Daniël, om zich heen kijkend en hopend dat hij het bij het verkeerde eind had.

‘U bent niet oud, vader Daniël,’ zei ze.

‘Jullie zijn geen vrienden,’ antwoordde hij.

‘En u bent geen priester,’ zei de man. ‘U bent niet eens rooms-katholiek.’

Daniël stak zijn hand snel onder zijn jas, op zoek naar het pistool dat hij voor dit soort momenten bij zich droeg, maar Rosa greep zijn hand stevig vast en gaf hem niet de mogelijkheid zichzelf te verdedigen.

Op hetzelfde moment leunde de nieuwkomer over de tafel met een klein pistool met een korte loop. Hij drukte het tegen Daniëls borst en haalde de trekker over.

Er klonk een harde knal, maar dat was nauwelijks te horen boven het lawaai van het restaurant uit. Slechts enkele gasten keken om zich heen.

Daniël keek eerst geschrokken en toen woedend. Toen verdween dat alles door een vreselijke pijn. De kogel had zijn borst-

been doorboord. De schutter maakte gebruik van de verwarring en schoot nog eens. Er klonk nog een knal. Dit schot was zo snel en precies dat het direct door Daniëls hart ging. De vrouw ondersteunde zijn lichaam zodat hij niet op de grond viel. Ze gaf hem een duwtje zodat hij in plaats daarvan voorover op de tafel viel alsof hij dronken was.

De schutter stopte het wapen in zijn zak en stond op, evenals Rosa. Ze verborgen hun gezichten achter hun handen en liepen snel naar de deur. Pas toen ze buiten waren, hoorden ze dat achter hen het vrolijke gepraat overging in geschrokken geschreeuw.

Een paar seconden later kwam Irène naar de tafel om te zien wat er was gebeurd.

Ze zag het cognacglas in scherven onder Daniëls levenloze hoofd liggen. Ze zag zijn starende ogen en het bloed dat zich op de tafel met de cognac mengde.

Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en begon te schreeuwen. De manager, een jonge man die Gerard heette, kwam direct aanlopen, maar toen waren Daniëls twee tafelenoten nergens meer te zien.

Ze waren verdwenen in de koude, donkere nacht.

Twee

Dezelfde kou had het oosten van de Verenigde Staten in zijn greep. Het was een paar minuten over negen 's morgens en Alexandra LaDuca zat aan haar bureau in Washington. Het kantoor waar ze werkte, bevond zich in het hoofdgebouw van het Amerikaanse Ministerie van Financiën op de hoek van Pennsylvania Avenue en Fifteenth Street.

Ze bestudeerde het frauduleuze document van een burger die een klacht had ingediend bij het Ministerie van Financiën. Alex had al duizenden vergelijkbare pogingen gezien en ze had treurige verhalen gehoord van mensen die op dezelfde manier waren bedrogen. Ze was niet onder de indruk van deze vorm van fraude.

Nee, wat haar dwarszat, was dat iemand zo corrupt kon zijn dat hij zijn brood kon verdienen door bedrog... en dat de slachtoffers naïef genoeg waren om erin te trappen.

Het briefhoofd luidde:

Afdeling Internationale Overschrijvingen
Central Credit Bank Nigeria
Tinubu Square, Victoria Island
Lagos, Nigeria

Dat was de eerste leugen. Alex wist dat deze afdeling, en zelfs deze hele bank, niet bestond. Je zou je zelfs kunnen afvragen of Lagos bestond, behalve in nachtmerries.

Maar Alex wist dat Lagos wel degelijk bestond omdat ze daar vorig jaar een paar weken was geweest om een dergelijke fraudezaak te onderzoeken. Het enige succesvolle aan de hele operatie was dat ze het had overleefd.

De brief ging verder:

Onmiddellijke Uitbetaling

Fonds #. Mav / Nnpc / Fgn / Min / 009 / Erfenis / US\$16,3m.

Geachte heer, mevrouw,

In de dossiers van dit fonds van de Federale Overheid van Nigeria is uw naam ontdekt op de lijst van begunstigden die hun betaling nog niet hebben ontvangen. We willen u er graag van op de hoogte brengen dat de betaling op dit moment wordt verwerkt. We zullen het genoemde bedrag direct overmaken zodra u op deze brief heeft gereageerd. Het bedrag dat u van ons tegoed heeft, is \$16.300.000.

Bevestig alstublieft de volgende gegevens:

Uw volledige naam.

Telefoon, fax en mobiele telefoonnummer.

Ja, natuurlijk! Die zestien miljoen dollar was even echt als een eenhoorn met een briefje van drie dollar op zijn hoorn! Ze kookte van woede. Ze had genoeg van dit soort dingen gezien voor de rest van haar leven.

Alex LaDuca was 29 jaar oud en werkte als hoofdinspecteur van een klein bureau binnen het Amerikaanse Ministerie van Financiën: het Netwerk tegen Financiële Criminaliteit, dat ook wel 'FinCen' werd genoemd. Het bureau hield zich bezig met binnenlandse en buitenlandse misdaden waarvan Amerikaanse burgers en bedrijven het slachtoffer waren. Eigenlijk was ze een agent van de FBI, maar ze was uitgeleend aan FinCen om de internationale financiële criminaliteit te bestrijden.

Haar baas was Mike Gamburian, een kleine, gedrongen man uit Boston. Op zijn kantoor was een muurschildering aangebracht van het prachtige Fenway Park in oktober 2004, een moment waarop de Red Sox iets hadden gewonnen. De werknemers die uit New York kwamen, zeiden altijd lachend dat de schildering een 'vijandige werkomgeving' had gecreëerd. Afgezien daarvan was Gamburian een sympathieke man en een goede baas. Alex was een van de knapste inspecteurs van FinCen, en een van de taaiste. Ze was ook de jongste die zichzelf 'hoofdinspecteur' mocht noemen. Ze had genoeg werk: sinds het ontstaan van het internet waren er geen grenzen meer aan de fraude en was die hightech geworden. Financiële fraude was een snelgroeiende business.

De onbeschaamde zwendelaar ging verder:

Zodra deze informatie is ontvangen, zal het bedrag door de centrale bank van Nigeria worden betaald door middel van een cheque of overschrijving op de door u genoemde bankrekening. U kunt mij bereiken op mijn persoonlijke e-mailadres.

Ja, ja, dacht Alex hoofdschuddend. *En belt u vooral niet op, want een telefoongesprek kan getraceerd worden.* Ze las verder en zag dat het bericht als volgt was ondertekend:

Met vriendelijke groet,
Dr. Samuel Ifraim
Directeur,
Central Credit Bank Nigeria
(CCBN)

Ja, hoor. Vast wel. Het was een valse naam en een vals doctoraat. Dat ‘CC’ kon net zo goed staan voor ‘criminelen en charlatans’.

Dit bedrog stond in FinCen bekend als een 419, genoemd naar een deel van het Nigeriaanse Wetboek van Strafrecht dat vaak ongestraft werd overtreden. Jaarlijks circuleerden er miljoenen van dit soort frauduleuze berichten over de hele aarde en de meeste kwamen uit het westen van Afrika.

Het kwam allemaal op hetzelfde neer. Er stond in de brief dat wegens omstandigheden – de uitvoering van een testament, een winnend e-mailadres in een internetloterij of zoiets onwaarschijnlijk – de bank hulp nodig had om het geld naar de Amerikaanse bankrekening van de gelukkige ontvanger te krijgen. Als de ontvanger van het bericht hen hielp, zou hij of zij een percentage van het bedrag krijgen. Als hij of zij contact opnam, zou de bedrieger een paar duizend dollar vragen voor de verschillende kosten die gemaakt moesten worden voordat de gelukkige winnaar een deel van het geld zou kunnen krijgen. Natuurlijk kwam het geld van het slachtoffer wel bij de fraudeur aan, maar – wat een verrassing! – werd het fortuin nooit overgemaakt.

Deze vorm van bedrog was even wijdverspreid als schandelijk. In 2002 had het Ministerie van Justitie het gerechtelijke bevel gekregen alle post die uit Nigeria via JFK-airport naar New York

vervoerd werd, open te maken. Ongeveer driekwart had bestaan uit dit soort aanbiedingen. Het grootste deel was zelfs voorzien van vervalste postzegels.

Bovendien had Alex zelf een jaar geleden die vreselijke reis naar Lagos gemaakt. De missie in opdracht van het Ministerie van Financiën had als doel te bewijzen dat veel van deze zwendelarij in samenwerking met de Nigeriaanse overheid was uitgevoerd. Dat was bij de gastheren in Lagos in het verkeerde keelgat geschoten. Terwijl de Amerikanen met de vertegenwoordigers van de overheid vergaderden, waren hun hotelkamers doorzocht en leeggehaald. Hun kleding was meegenomen, hun koffers vernield en er waren doodsbedreigingen op de muren gekalkt. Van de vijf auto's die de afgevaardigden van het Ministerie van Financiën gebruikten, waren er tijdens de vergadering drie gestolen en een was verwoest met een kettingzaag. De vijfde was opgeblazen, waarbij hun Nigeriaanse chauffeur om het leven was gekomen. Dat was dan het internationale veldwerk! De meeste leden van de delegatie waren opgelucht toen ze heelhuids in Amerika waren aangekomen.

Alex borg het papierwerk op. De 419's zouden blijven bestaan zolang er mensen waren die er in traptten. Het gevecht tegen deze zwendel zou doorgaan, maar als de bron niet werd aangepakt – als een buitenlandse overheid de daders misschien wel hielp – zou er nooit een eind komen aan deze strijd. Dat betekende echter niet dat ze er niets tegen zou doen. Alex stond niet boven persoonlijke wraak op criminelen die het verdienden om uitgeschakeld te worden. Ze had een prima langetermijngeheugen voor dit soort zaken en kon zo vasthoudend zijn als een terriër als ze haar tanden eenmaal in een zaak had gezet.

Op dit moment had ze echter dringender zaken aan haar hoofd. Er was die nare zaak over wijnimport uit Frankrijk, waar geen belasting over was betaald. Er was een verbijsterende zaak over kunst die door de nazi's was gestolen van een rijke Joodse verzamelaar die tijdens de Holocaust om het leven was gekomen; een Zwitserse bank ontkende zijn aansprakelijkheid ondanks het feit dat de gestolen Pissarro al dertig jaar in het kantoor van een bankdirecteur in New York hing. Bovendien was er nog die hele stapel niet-419-internetfraude die te maken leek te hebben met een online casino in Costa Rica.

Als de mensen even vindingrijk de honger in de wereld zouden bestrijden als ze elkaar bedrogen, zou de wereld er heel anders uitzien... En dan zou zij een andere baan kunnen nemen, een baan waarbij ze vooraan stond in de wereldwijde strijd tegen verdrukking, onwetendheid, ziekte, honger en armoede, een baan die aansloot bij haar principes.

Soms dacht ze dat ze beter geneeskunde had kunnen studeren, iets wat ze gemakkelijk had gekund. Ze zou vast een heel goede arts zijn geworden. De mensheid had haar vindingrijkheid echter op een heel andere manier gebruikt en Alex was geen arts geworden. Daarom deed ze wat ze kon. Ze kwam graag op voor slachtoffers en er waren verschillende teams voor haar aan het werk in het veld.

De dag was nog maar net begonnen en het was tijd om te zien welke zaken tot arrestaties of vervolging konden leiden. Alex was klaar om weer een dag te strijden tegen de internationale fraude.

Alexandra LaDuca, intelligent rechercheur en uitstekend scherpschutter, lijkt iedere zaak die de FBI haar geeft aan te kunnen. Maar dan wordt ze gevraagd om de Secret Service te ondersteunen tijdens een bezoek van de president aan de Oekraïne. Het is haar taak een gevaarlijke en tegelijk charmante topcrimineel in de gaten te houden.

De opdracht blijkt veel omvangrijker en vele malen gevaarlijker dan ze dacht. Ze doet ontdekkingen die niet alleen de veiligheid van de president, maar ook haar eigen leven op het spel zetten. Als de maffia lucht krijgt van haar rol begint het web van gevaar zich om haar te sluiten.

Een adembenemende thriller die je ongenadig in zijn greep houdt.

Noel Hynd is een gevestigd auteur die vele thrillers op zijn naam heeft staan.

‘Een solide en betrouwbaar schrijver met genoeg literaire flair om het niveau van de Ludlums and Clancys te overstijgen.’ - *Booklist*

